ELEGIA

IN FVNERE

VIRI PERINLVSTRIS, ET NOBILISSIMI

WILHELMI BARONIS A LYERE

VTRIVSQVE CATVICI TOPARCHAE, CIVITATIS SCHOONHOVIENSIS CONSVLIS AC SYNDICI, DELEGATIS ORDINVM HOLLANDIAE ADSCRIPTI, VIIS ET AGGERIBVS RHENOLANDIAE CVRANDIS OCTOVIRI, DITIONIS BREDANAE PRAEFECTI, VRBIS ET AGRI HEVSDANI SATRAPAE ETC. ETC. ETC.

MAECENATIS AC FAVTORIS SVI OPTIMI, DESIDERATISSIMI.

DEFVNCTI A. D. XIII. NOVEMB. CIↃ IↃ CC XXXV.

WELLCOME INSTITUTE LIBRARY

ELEGIA.

Tempus ad hoc placidas, ſi qua eſt ea gloria, Muſas
   Innocuis juvit demeruiſſe modis.
Et mea, ſi quid id eſt, Phoebi ſtudioſa, juventus
   Ingenua laetos egit in arte dies.
Nunc citharam averſo non ſponte reſumere vultu
   Et querulum invitâ carmen hiare lyra,
Cogor, & adtonitus tam celſi funeris ictu
   Triſte reluctanti ſolvere voce melos.
Nam quid diſſimulo luctum male durus, & udis
   Quis pudor in tanto vulnere flere genis?
Suſtineam, erepto mihi Maecenate, dolori
   Parcere, vel lacrimis ponere velle modum?
Non ita Caucaſeis genuit me rupibus Urſa,
   Uberave Hyrcana caute Leaena dedit.
Tigris Hyperboreo nec me nutrivit in antro,
   Nec mihi de duro marmore corda rigent;

Ut

Ut valeam ſicco fletum compeſcere vultu,
Muſa vel in tanto ſit tacitura malo.
Quin feror, indomiti quo me rapit ille doloris
Impetus, & fati de gravitate queror.
Fertur in exſequias Catvicius: ite Camenae,
Ad tumulum eximii ſolvite juſta viri.
Tune per invidiam crudelis ad omnia Parcae,
Nunc niſi conſpicui Nominis umbra, jaces?
Nec licet annoſae tibi tempora ducere vitae
Magne vir, innumeros tangere digne dies?
Nec tua te virtus, nec mens generoſior Orco
Eximit, integro nec tua corde fides.
Nec Stygias candor rariſſimus ille Sorores
Effugit, & cunctis obſequioſus amor.
Sic ſolet. ignavum qui perdit deſidis otî
Tempus, & in nulla marcidus arte trahit,
Quique ſibi tantum ſoli prodeſſe laborat,
Serius, & longum fata moratus, obit.
At qui ſollicitis gravibuſque laboribus annos
Conficit, & multis utilis eſſe ſtudet;

Oppri-

Opprimit hunc leti vis praecipitata rapacis,
Et ſubito cunctis flebilis ille cadit.
I nunc, & validis firmati viribus aevi
Fide, vel in longos protrahe vota dies.
At mihi, de Batavo cum litore triſtis abirem,
Cogerer & patriae linquere dulce ſolum,
Iſtane, Catvico, cariſque avulſus amicis,
Omina ſperabam funeris eſſe tui?
Ultimaque amplexus inter fore verba putabat
Neſcia tam ſubiti mens nec opina mali?
Jamque ego ſum terras ideo rediturus in illas,
Ut videam tumulum, Vir generoſe, tuum?
Et pro te cineres, & inania marmora cernam,
Et gelidum lapidem, qui tegit oſſa, teram?
Friſia da veniam, quo tempore ſtamina vitae
Inluſtri ſecuit trux Libitina Viro:
Qua fugientem animam traxit Catvicius hora,
Poenitet in terra me latuiſſe tua.
Quod non lapſa ſinu moribundi membra fovere,
Nec potui ad moeſtum pervigil eſſe torum;

 Nec

Nec mea ſingultus inter lacrimaſque reſiſtens
  Lingua valedixit, Friſia, culpa tua eſt.
Lumina vicina quod non languentia morte
  Fida manus potuit claudere, culpa tua eſt.
Defuit officio pietas ſi noſtra ſupremo,
  Invida lex fati, non ego, cauſſa fuit.
At tibi quid ſupereſſe animi, ſenſûſque, putabo,
  Catvicum, Batavi flos & ocelle ſoli?
Orba tuo Domino ſplendorem perdis, honorque
  Conditur hoc tumulo, quo jacet ille, tuus.
Ne dubita laceros confuſa reſolvere crines,
  Et tibi ſacratum fle, miſeranda, caput.
Poſthabito cultu ferales indue veſtes,
  Et lacrimae rivi more fluentis eant.
Atria quae nuper myrto, lauruque recenti,
  Ornabas laeta, ſedula turba, manu;
Squalida funerea tibi nunc cingenda cupreſſu,
  Taxus & infauſtas moereat ante fores.
Cernere nam videor deſerta colentibus arva,
  Paſcuaque armentis nuda jacere ſuis.

Ruſti-

Ruſticus anguſto ducens ſuſpiria tecto
   Languidus adſuetum vix bene tractat opus.
Tityrus & lepido dum cantat Phyllida luſu,
   Et calamis aptat carmen agreſte novis,
Morte repentina concuſſus ſcindit avenam,
   Et vocat errantes in ſua ſepta greges.
Faunus & abjecta mox rumpit arundine cantum,
   Condit & obſcuro ſe Satyroſque ſpecu.
Cumque maris Domino glaucis Nereides antris
   Caerula turbatis fluctibus ora tegunt.
Ipſe pater Rhenus, curſum qui fluminis illic
   Terminat, & triſtem labitur ante domum,
Projicit adtonitus, digitis quam ſuſtinet, urnam,
   Et tumido annoſum celat in amne caput.
Vos quoque, Catvico qui nunc ſupereſtis, amici,
   Tuque animae, Frater, portio magna meae;
Turba pio planctu pompam comitata feretri,
   Vos ego non aliter condoluiſſe reor.
O utinam luctus pars quantulacumque fuiſſem!
   Viciſſet lacrimas nulla querela meas.

Vobiſ-

Vobiſcum fletûs certamen inire juvaret,
  Aemula de juſto pugna dolore foret.
Quod mihi dum Fortuna negat, jam Muſa reſolvit,
  Fataque nunc querulis penſat iniqua modis:
Quod licet, has lacrimas, & flebile carmen amici
  Accipe reliquiis, Vir generoſe, tuis.
Munus honorati parvum ne ſpernite Manes,
  Et mea ſit vobis rite probata fides.
Mox aeſtate nova flores ad buſta recentes,
  Oſſaque & in cineres dulcia mella feram.
Tunc ſerta, & violas, lacrimarum rore madentes,
  Geſtiet ad tumulum ſpargere grata manus.
Interea humanas jam deſpicientia curas
  Otia in Elyſia ſede beatus agas.
Gaudia nunc agites vitae diuturna perennis
  In fortunatis nobilis umbra locis.
Maximaque inluſtres capiant ſolamina Manes,
  Te bene de patria promeruiſſe tua.
Quodque animi raras praeclaro in pectore dotes
  Agmen amicorum poſt tua fata colat.

PETRUS BURMANNUS,
FR. FIL. FR. NEP.